

SOMOS BÉLA

Egy kulacs víz

*Nem fontos senkinek a létezésed
magadnak se, időnként azt hiszed
de csak kerülnél életveszélybe
kapaszkodnál te is akármibe*

*mikor villám csapott le közeledben
csalán voltál, aki a ménkűnek se kell
kicsit megrázott a furcsa villanyáram
a földön hevert az almafátok, a nyár*

*amikor átbújtál a lassan mozgó vonat
kerekei közt a régi pályaudvaron
ha elbotolsz, most nem lennél sehol
halvány emlék esetleg, régi rendőrségi hír*

*ettetek belőle? a nemtudásból
meg lehet élni, egy darabig és tovább
megjátssza a naivat, a jót
menni bolondmód át a sivatagon*

*a tűző nap persze téged is megéget
jönnek fagypont alatti éjszakák
az életeddel hogyan sáfárokodol?
egy kulacs vízben benne a világ*

Elégia

*Ha megszabadulsz a csöppektől, légbuborékoktól
amik a testedben föl-le szüntelenül cikáznak
léghajónak képzelheted magad
amiből a súlyokat kihajigálják*

*minden súlytól megszabadulni látszol
tényleg egészen egyedül lehetsz
kékben természetesen kék gömb kék ruhában
a sötétkék, kinőtt, fényes egyetlenben*

*a szegénység egykor nem volt külön szégyen
az, hogy börtönben az apád, még az sem
sokan jártak még templomba, a Szent Annába,
ministráltál, tudod (latinul) a lépcsőimát*

*az ifjúság mégis nyár és ifjúság volt
hiába nyomott ezer félelem
a szorongás igaz megmaradt belőle
a szenvedés tanít, mondja a görög*

*nem cserélnéd a sorsod más sorsával
annyit láttál, ezt és azt tudod
a lufballon eltűnik a tiszta kékben
felejt, fel-ejt szüntelenül a Föld*